

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:
Égész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. — A gazd. főkegyelet tagjainak: egész évre 2 frt, félévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.
Előzetési pénzek és reklamátiók a kiadóhivatalhoz intézendők.

Szerkeszti és kiadja:
A muraszombati gazd. főkegyelet.
A szerkesztésért felelős:
TAKÁCS R. ISTVÁN, e. titkár.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztéségi közlemények a szerkesztőséghez küldendők.
Hirdetési díj: 1 hasábnos petitsor egyenesi hirdetésnél 10 kr többszori hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr. Nyílttér petitsora 25 kr.

Karácsony.

Mikor a mezőket magas hó fedi és a természet téli álmát alussza, a kereszténység templomokba vonul ünnepet ülni egy magasztos eszme születésének évfordulóján.

Az emberiség tekintetében ez év forduló korszakot jelent — a legnagyobbat, melyet az irás feljegyzett; mert ekkor vált vallásos dogmájává a szeretet, mely a valódi kulturális haladás alapja.

Ezt a napot az egyház ünneppé avatta és elkeresztelte Karácsonynak.

Ünnep. Az ember felszabadul a hétköznapi gondok alól és az eszmének szenteli lelkének egész tevékenységét. Minden nagy alkotás ez eszmének köszönheti eredetét s az emberiség hálaja imává tömörül, mely a Megváltó dicsőségét zengi.

A megváltás tényének köszönhetünk mindent, a mi nemes és szép a földön van. Az emberek csak azóta ébredtek valódi hivatásuk tudatára. A mi a megváltás lényé előtt volt, az a természeti erők féktelen procezzusának eredményeképp tűnik fel előttünk, a valódi kultur élet forrása azonban a karácsony eszméjében rejlik.

Meg is tudjuk becsülni és gondoskodunk róla, hogy e szent nap ki ne vetköztessék eredeti jelentőségéből.

Hiába zúgolódnak némelyek a mai kor anyagiassága fölött, hiába panaszkodnak az emberiség vallási érzelmeinek hanyatlásáról. Karácsony ünnepének szentsége érintetlenül áll és a kegyelet, melyet megülünk, leglényesebb bizonyítéka annak, hogy az emberiség haladásával a vallásos érzelmek csak annál mélyebb gyökeret vernek keblünkben.

És nem kell félnünk, hogy a késő jövőben másképp lesz. Az emberi szívnek szüksége van szeretetre és mindig imádatlalt fog a Megváltó isteni alakja felé fordulni, a kitől megtanult igazán szeretni.

Igaz, hogy a létérti küzdelemben gyakran találkozunk olyan jelenségekkel, melyek az irigységnek és a gyűlölködésnek bélyegét viselik magukon. Ámde ezek a sajnos tapasztalatok csak azt bizonyítják, hogy a Megváltó tana nem hatottak el mindenhová és hogy sokan e tanok benső értékét nem tudják méltányolni.

Azt hiszik, hogy eleget tesznek vallási kötelességeiknek, ha a templomban imát rebegnek; hogy a külső szín képezi a vallásosság tartalmát és mihelyt a templom kapuin kilépnek, azonnal a piac sarába merülnek. A valódi vallásosság az, mely bennünket az élet minden mozzanatában áthat és

átmelegít; mely folyton ébren tartja bennünk a szeretetet felebarátaink iránt. Karácsony ünnepe a visszaemlékezésnek van szentelve. A lélek megtisztult a mindennapi életben hozzatapadt salaktól és magasabb régiókba, az eszme régióba szárnyal. Ekkor itt van az ideje annak, hogy számot vessünk önmagunkkal, a lefolyt évben kifejtett tevékenységünkkel és hogy azt a kérdést vessük fel: vajjon cselekedeteink összhangban állanak-e azokkal a tanokkal, melyeket a Megváltó isteni igéi hirdetnek? És ha magunkba szállva azt találjuk, hogy véruink izzó szenvedélye irigységre vagy gyűlölségre ragadt bennünket, keressük fel Isten házáat és tegyünk fogadalmat, hogy nem fogunk megfélekedni a Megváltó igéiről az élet különböző viszonyaiban.

A mi házi iparunk.

Dolgozó asztalomnál ülve, irószerekkel fellegyerkezve talált látogatóba jött egyik barátom s az általam már akkor papírra vetett fenti czim megpillantása után rövid időt mulva elkezdődött köztünk a tárgyra vonatkozó eszmecsere.

Mindenek előtt felvilágosítottam „készenlé” be helyeztettem oka felől, előadva azt, hogy a muraszombati gazdasági főkegyelet nagyerőmű titkára mult hó 28-án már ismételve megkeresett az iránt, hogy puhatoljam ki: mily házi iparok előállításával foglalkoznak a környékemen lakó földmivészek?

— Megmondtam én azt uram, hogy igaz jószág nem vész el. Az igazság is rávitte. Hanem ugyancsak megjegyeztem tekintetes uram. Tylhő, de bele melegedett. Ezzel közfőfőkn fogva a lovat, a szekérhez vezette, hogy mellé fogja a deresnek.

Az öreg czavis befogta a lovat, elővette az ostort s fél akart ülni a szekérre, hogy hazahajtson.

— Ne hát isten áldja meg, tekintetes uram! Jó egészséget kívánok.

— Megálljon csak kegyelmed, válaszolt a végrehajtó, — valamit el ne felejtünk, mert még majd engem vesznek érte elő.

— No csak mondja tekintetes uram, mert sietős a dolgom, várnak a munkás emberek.

— Még egy kis leszámolni valónk volna.

— Micsoda leszámolni valónk? kérdezte Matkó uram nagy szemeket vágva.

— Hát csak a halvatnót forint.

— Mitéle halvatnót forint?

— Amennyitl a lovat megvette.

Matkó uram még nagyobb szemeket meresztett s körül nézett jobbra, balra, hogy neki szőle-e a beszéd.

— Már hogy én fizetnék hatvanöt forintot? Éu!?

— Bizony hogy nem is én!

— Csak nem ettem bolondgombát! Hát nem látja az ur a pakusomból, hogy még a multkor megfiztettem az irát! szolt Matkó uram egyre neki mérgesedve.

— Jaj Matkó uram, az megint más dűlő, az én ráam nem tartozik! Itt kegyelmed megvett egy lovat, annak az irát ki kell szurkolni. Ha pedig

nyira szerelmes a fakóba, hát rajta áll, maga is megvoheti.

A hajdu elkezdett dobolni, mire nagy esődűl-t verődött össze a végrehajtó asztala körül. Egy párszor körül vezettek a fakót a venimvöl szándékát lévők előtt, mely mintha tudná, milyen kiténtetés érte most; olyan vigan trappolt körül, hogy Matkó uramnak majd megszakadt a szive, mikor eszébe jutott, hogy milyen istentelen módon akarják megfosztani ettől a gyönyörű állattól.

— Husz forint! — kiáltotta a végrehajtó — ki ad többet érte?

Matkó uram csak nézte, nézte, hogy verik tel lassanként negyven, ötven forintra az ő igaz jószágát. Kövér ujjaiával mérgesen pödörgette a bajuszát s mikor az ötven forintnál már majdnem leverték a háromszort; dühösen közebe kiáltott.

— Micsoda? — Ötvenöt forint! de iszen nem viszik el innen azt a lovat!

Egy lengyel zsidó, ki az ötvenet ígérte, még egyszer műértőleg végigvizsgálta a lovat. Megnézte a fogatót a patájáig s aztán odakiáltott a dobosnak.

— Hatvan forint!

— Hatvanöt! válaszolt rá Matkó uram daczosan.

A másik vállat vont s aztán elfordult az asztaltól.

— Hatvanöt! . . . hatvanöt! . . . senki többet? . . .

harmadszor, hagyta rá a végrehajtó, mire a dob megperdült s a lovat Matkó uram elé vezették. No Matkó uram, most már csakugyan kegyelmedé a fakó.

NYITÁRGYALÓ

A Matkó uram lova.

Írta: CSÖREGI GYULA.

Hiába kiabált, lármázott, káromkodott Matkó uram, bizony csak az lett annak a vége, hogy ki kellett fogni a fakót a deres mellől.

— Már Matkó uram, e' biz így esett, nem tehetünk róla. A törvény csak törvény, vizgasztalta a végrehajtó a megszorodott szívű polgárlársat. Bebizonyosodott, hogy loptát ló a fakó. Timári Mihály az igazi gazdája a Kunságból. Vissza kellene neki küldeni, de hát az sok költség! jár; így aztán dobra kerül. Az arát máj elküldjük Timári Mihálynak.

— No már uram megkövetem, de az mégis fure-a egy törvény, ha ugyan törvény! Hetvenöt ezüst forintot adtam a loért, olyan igaz, mint élek. Meg van róla az irás is, a kit a nezmetes vásárbíró ur adott a mult vásárkor. Igazi jószágom, nem loptam, nem találtam, sokszor megizzadtam az árért! És most itt van ni: most azt mondják, hogy nem az enyém, hogy loptát jószág, minnek vettem meg? Hiszen uram nem volt arra ráirva, hogy lopták! Olyan becsületos levéllel adták azt el, mint a legizább jószágot. — Az ráam nem tartozik; nekem a végzés szerint kell eljárni. Fölszólítom azért kegyelmedet, hogy ne akadályozzon kiküldetésemben, mert nem szeretem a hiabavaló beszédet. Különbön pedig — tette hozzá a végrehajtó, — ha any-

— De hát, véle fel a kérdést barátom, foglalkozik-e egyáltalán a mi népünk a házi iparral? és mit ért a ti tisztelt titkártok e fogalom alatt?

— Hogy ő mit ért alatta — nem tudom. De a tárgy maga eléggé érdekes és közgazdasági szempontból véve nagyon is érdemes az eszmecsere.

— Nos hát, mi a te nézeted róla?

— Ezt bajos néhány rövidke szóval kifejtetem, mindazáltal — noha nem tartom magamat szakembernek — igyekszem azt lehetőleg tökéletesen megvilágítani, hogy a következményeket levonhassd belőle. — A házi-ipar fogalma nincs szabatosan körülhatárolva s ennél fogva terjedelme az egyéni felfogás különbözősége szerint szabadon tágitatik avagy szűkíttetik. Vannak ugyanis olyanok, akik minden hasznát hajtó házi foglalkozást ide sorolnak, nem véve ki az állattenyésztést, sőt a kenyérsütést sem. Mások meg csak a gazdaságnál szükséges és házilag előállítható eszközök készítését tartják annak. Végül némelyek csak a főfőszámu s így eladásra szánt házi készítményeket tekintik házi iparnak. Összintén szólva, én ez utóbbiak véleményét tettem magamévá s ez értelemben fogom a mi kedves titkárukat értesíteni.

— Hogy-hogy?

— Ugy, hogy Kubinyi szerint az embernek háromrendbeli kielégítésre váró élet-szükséglete van, a) élelmezés, b) ruházódás, c) lakás, burtorlat s egyéb foglalkozásához tartozó helyiségek s eszközök beszerzése. Ami ezeken felül eszik, az már kényelmi élvezeti cikkeket képez. Amennyiben tehát valaki e három lételemzését kizárólag vagy legalább főleg egyféle foglalkozással elégti ki, ezen foglalkozását főfoglalkozásnak tekintem, mely nem szerint lehet földművelés a vele járó állattenyésztéssel vagy mesterség, kereskedelem, tudomány, művészet stb. Ha már most valaki ezen főfoglalkozások egyike mellett mellékesetképen még valamely oly foglalkozást is, oly terjedelemben, hogy készítményeit fölösszámuknál fogva áruba is be-áthajlja s teszi azt oly időben, amelyben főfoglalkozásától el nem vonatik s mind-mellett oly cikkeket is állít elő házilag, melyek nem képezik másnak foglalkozását vagyis nem mennek igazi mesterség-számba, — ezt nevezem én házi-iparnak.

— Hiszen akkor a te nézeted szerint vidékünkön tulajdonképen nincs is házi-ipar? — Szorosan véve nincs. Mert az, hogy földműves népünk saját házi használatára szalmából néhány zsombort, mezbást, srtéből

avagy lőszorból készített kőt, grábrlyát s gazdasági eszközeihez itt-ott egy nyelvet készít — de soha sem fölös, elárulható számban, — háziipar-számba alál jöhet, jöhet a gazdasági jövedelmét s illetve felszerelését közvetve szaporítja. Egyetlen említést érdemel a lenés kendernek házilag való feldolgozása; ezt is azonban a gyárilag előállított ruhakelmék olcsósága és szingazdasága népünk fényűzési hajlama révén ma már majd teljesen elnyomja s legfeljebb némi alsóruhá, lepdő, zsák- és ponyva előállítására szorítja. Igaz, hogy e növények termelésére talajunk sem a legjobb. — De mindettől eltekintve, a háziipar vidékünkön már csak azért sem gyakorlatilag nagyobb mértékben, mert nincsenek meg a kellő előfeltételei sem. Hiányzik általában az anyag és részben a szakértelem is annak feldolgozásához. Nemcsak a gyepnek nevezett sok eleven sövény, mely azelőtt mezei dűlőiket egymástól elválasztá, hanem maguk az erdőségek is pusztítatnak ugyannyira, hogy ma-holnap a legszükségesebb gazdasági szerzőmáfára sem kerül, em pedig holmi terjedelmesebb háziipari czélokra. Elkövetkezhetik még az idő, hogy a szerszámunk való fát más vidékről kell majd beszerezni. De hagyjuk ezt. Egyelőre csak az az óhajunk, vajha a gazdasági egyesület rónavidekünk lapályosabb részei betelepítésére nem vagy az ugynevezett „kosárfűz“-zel, a hegyvidéket pedig lehető legtöbb gyümölcsfával. Ugy, hogy a rónavidekiek főnnak hegyvidéki társaiak számára a kosarakat, amelyekben emezek elszállítanak a szélsőzsa minden irányában termelő gyümölcsöket majd a jövő században.

— Most pedig barátom igyál egy pohár bort addig, amíg én leírom és megkérem a szerkesztőt, hogy közölje azt a nagy ügybuzgalmu titkár urral a megjegyzéssel, hogy ha netán e tárgyban bővebb információra lenne szüksége, szívesen állok máskor is rendelkezésére.

MURAY.

Tisztelt szerkesztő ur!

Becses lapja 51. számában „Levél a szerkesztőhöz“ czim alatt x-y. alárassal egy szóhalmozatba burkolt s elég megfontolatlanul világba bocsátott tákolmány közöltett meg, mely a bellatinai templomban az isten igéjének magyar nyelven való hirdetés hiányában jeremiádot zöngéde Zöngédesét azzal végzi: Sapienti sat.

No hát, én meg a zöngédemre reflexiómat azzal kezdem: Si tacuisses, philosophus mansisses. Mindenekelőtt arra vagyok ugyanis bátor figyelemzetni x-y-t, miszerint az a beszédnek, mint az írásnak a főkellek az, hogy gondolatainkat helyes modorban és érthető alakban bocsássuk a nagy közönség elé. Aki ezt nem teszi vagy tenni

med roására előlévettünk negyvennyolcz forintért. A különbség tizenhét forint, a mit kegyelemnek kell fizetni, még pedig azonnal, mert különben kifogatjuk a derest is.

Matkó uram elkészített kacsagnyi az utóbbi szavak fölött. Mert hát, nem mulatni való históriá-e az, hogy az ember megvesz egy lovat véres verejtékekkel szerzett pénzen, aztán elakarják tőle venni; az igazság rávisz, hogy az övé, akkor meg ismét az árát kéri; s mivel nem marha az ember, hogy a saját jószágát még egyszer megfizesse, hát újra eladják s most meg tizenhét forintot követelnek tőle? No hát találjon ki ennel hamarjában valaki furesább históriát! De nevetést is rajta Matkó uram, hogy szinte csikorogott a foga dühében.

A végrehajtó végét akarta szakítani a kellemetlen dolognak.

— Egy, kettő, Matkó uram, fizesse ki a tizenhét forintot, vagy elszúrik a derest is.

— Micsoda? a derest? — kiáltott az öreg czivis vérbe borult szemekkel, — dejszen hozzá nyuljon valaki, a kinek kedves az élete! Ezzel a székér alá hajolt, hogy elődveje a vasváltat.

A csendbiztos éppen akkor ért oda, mikor a Matkó uram lármája a legmagasabb fokra hágott.

— Felhívom önt csendbiztos ur, — szólt a végrehajtó elöbe nevére, — hogy a törvény nevében legyen segítségemre a Matkó Bálint elleni végrehajtás keresztárvitelében.

Ezzel elbeszélte a tényállást.

— Mihály, István, — kiáltott hársány hangon a csendbiztos legényeire, — engedelmességedet a tekintetes végrehajtó ur parancsainak.

A két pandur hirtelen leugrott a lóról s mielőtt Matkó uram szóhoz jöhetett volna, már ki is fogták a derest.

— nem tudja, az ne nyissa fel a száját s még kevésebbre fogjon kezebe tollat. Ön ezt x-y nem tette. Kétségkívül azért, mert a magyar nyelv ide vágó szabályait nem ismeri — a mit a vend nyelv nem ismeretével összehasonlítva, joggal nevezhetünk égbe kiáltó bűnnek — a minek aztán eredménye az a fortelmes közleménye, a melyből én azt következtettem, hogy nagy vajdasok között hozhatta létre, s amelyre méltán alkalmazhatók eme szavak: „Parturiunt montes et nascitur ridiculus mus“.

No de hát hirlapi csodának ilyen is megjárja. És most a józan ész és helyes critica szemüvegével legyen szabad megvizsgálunk: vajlon indokolt-e x-y-nak jeremiádjá és igazak-e avagy hamisak az abban nyilvánuló hangok?

E kérdésére az ő passzusából adom meg a feleletet.

Nézze csak kérem x-y, micsoda badarságot követ el mindjárt zöngédemnek második passzusában. On ugyanis kontár kezekkel belemarkol a szentírásba, kitép abból egy kis epizódot és erőszakosan ráfogja az isteni mesterre, hogy a császár képevel ellátott pénzdarabból vonja le a hazafiágot, amelyből aztán bizonyítja ön a hazafiágot, a vallásossággal való összeegyeztetését, in finale pedig az isten igéjének magyar nyelven való hirdetését.

Ugyan kérem x-y, már hogy tudja magát ennyire csudástani és hogy meri azt a Krisztust ily felkiáltó módon blamézni? — Mondja csak, hol itt a tárgyhoz való értelem és hol a józan esz! — Az isteni mester azzal a felmutatott pénzdarabbal csak azt bizonyította, hogy meg kell adni minden bűnnek a magát és nem azt, hogy adót fizetni hazafiásgal, adót nem fizetni pedig hazafiatlansággal. Törvéneket is sokan azzal, hogy hazafiatlanoknak nevezik őket, csak azt a keserves adót ne kellene fizetniük! De hát nem így verik ám a cigányt! Különbön amint megmondtam, hogy az isteni mester mit bizonyított megmondtam azt is, hogy mit árult ön el idézetével. Elárulta és bebizonyította azt, hogy a szentírás magyarátához csak annyit ért, mint a hajdu a harangöntéshez, azért is e tárgyhoz alkalmasabb s egyuttal rövidebb tanácsal nem szolgálhatok, mint ha arra kérem, hogy tartsa mindenkor szemét előtt ezt a közmondást: Sutor! ne ultra crepidam!

Jeremiádjája harmadik passzusában hivatkozik x-y a muraszómbati járásban felhangzott óhajra, s aztán nagy entuziaszussal kiált fel: Mit mondjunk akkor a bellatinai helyetchez? Mit? hát azt, hogy x-y-ságának egy a testi, mint a lelki szeméin vastag hályog van. — On ugyanis a bellatinai plébániának, meglehetősen számú magyar ajku híveiről beszél S szabad kérdeznem: mennyiben állapítja ön meg azt a meglehetősen számot? Nem járunk e vajlon úgy mint Ábrahám járt az Urral? Nem kell-e a végeredmény felkiáltásunk: Fájdalom! Sodomában 10 igaz sem találtatott!

Megengedem, hogy az első magyar predikációra ön is összehozza 50-et, a mely szám a másodiknál már lepadna felényre s a harmadiknál már nekem is fel kellene kiáltanom: lme még csak 10 jámbor hallgatóm sincsen! No igen, ön látott x-y egy birkát és par fors akarja bizonyítani.

Folytatás a mellékleten.

— Tizenhét forint! kiáltott a végrehajtó. Matkó uram a székére dobta a vasváltat, s hát különben is csak ijesztésből vett elő, s halálra vált arczával az asztalhoz futott.

— Megálljanak! . . . Ne bánták! . . . Fizetek! kiáltotta ijedt hangon, mikor látta, hogy már csakugyan komolyan megy a dolog s nyomban elhiztálják a derest is.

— No hát nem kell tréfálni!

Matkó uram elbusult szívevel bontotta ki a zsiros ügyellárisát s kiszámálta belőle a tizenhét forintot meg a többi költséget. Minden egyes forintnál egy-egy iszonyú átközödség hagyta el a száját s csak mikor így jöl kikaromkodta magát, akkor érezte magát valamivel megkönnyebbülten.

— Itt van mi, tegeje el az ur, a mit kiperéselt belőlem. Hanem csak egyet mondok: megemlegeti még az ur a Matkó Bálint nevét! Ezt nem hagyom ennyiben; megissza még ennek valaki a levét.

Ezzel felült a székére s dühösen végig vágott a deresen. Mikor a székér megindult, még egyszer visszafordult.

— Jó jó, jó! Nem haragszom már! Csak nevessek az urak! Gyű té! Hanem megmondtam, amit mondtam. Nagy baj lesz ebből, országom nagy baj! Majd megmutatom én, mi jussa van egy del-rezemi czivisnek!

Elvágatott a székérel s a meddig nem tűnt a vásáros nép közt, egyre visszafordult a fenyegetőzött az ostorral.

— Csak vigyorogjatok, röhögjétek! Arany jussa van a delbrezemi pógárnak, majd annak, a ki így megpiszkolja! Csak várjatok, majd megmutatom én, majd megmutatom! . . .

Par perc után eltűnt a szem elől s jussába vetett boldog hitében talán meg is vigasztalódott.

— nem tud fizetni, megégyeszer megöltétek a dobot a maga kárára és veszélyére. Azt mondja a törvény.

— Jó, jó hiszen majd beszélék én a törvényről! Ezzel megfordult, hogy a székére üljön.

— De hallja kegyelmed, nem tréfa fogom én ez. Szólt a végrehajtó, elebe állva.

— Micsoda? — kiáltott Matkó uram, fel-pattanva, — csak nem kívánják azt az isten ellen való dolgot, hogy megégyeszer megölsem a saját lovam árát! Még a volna a furesa? No bizony!

A végrehajtó kezdte elvezetni a türelmet, bármilyen mulatságosnak is látszott előtte a vén czivis makacsokodása.

— Ej, itt nem teketóriázhatunk annyit! Sándor, — kiáltott oda a dobosnak, — fogja ki csak kend azt a lovat! Husz forint az a jó! ki ad többet érte?

Mielőtt Matkó uram a tulajdon jószágá az saját személye ellen intézett eme hallatlan merénylet fölött magához tért volna óriási meglepetéséből s végre jutott annak a szemem szédett kacsakarínógs káromkodásnak és átközödségnek, a mivel hülledézé-ét kísérte, a fakót hamarosan kifogták, megöltétek fölőtte a dobot s eladták a negyvennyolcz forintot igéro lengyelzsidóknak.

— És most pedig Matkó uram felszóltom, — szólt hozzá a végrehajtó — hogy a tizenhét forintot s az eljárási költségeket fizesse ki, de hamar, mert nincs tréfálni való időm.

Matkó uram azt hitte, mindjárt megíti a guta dühében.

— Tizenhét forintot!? — ordított, — hát boldognak tart engem az ur! Hát micsoda szemét vagyok én, a kivel így lehet bántani?

A végrehajtó igy-kezdett biggadtan megmagyarázni Matkó uramnak a dolgot.

— Az előbbi árverésen hatvanöt forintot ígért a lóért. Mivel ezt nem fizette ki, a foglalt

— Az „Athenaeum“ kiadásában megjelenő „Fővárosi Lapok“ új évtől kezdve a régi irányelvekkel, de megújult erővel és munkakedvel folytatja pályafutását. Első sorban a szépirodalom napi közlönyre tesz ugyan és pedig a szórakoztató, könnyű olvasmányok oly gazdag és változatos tömegével, anélkül, mint lapjaink nyújtott közönségnek, de figyelmet ezen kívül a társadalmi és közélet minden fontosabb mozzanatára kiterjeszti, s élelken irt, tartalmas cikkekből igyekszik olvasóit mindarról tájékoztatni, a mi az irodalom és művészetek terén időháza és a külföldön figyelemre méltó történik. A lap a múlt év közönséget érdeklő fontosabb napi kérdésekről nyíltan, őszintén mondja el vélekedését s kiindulási pontjai mindenkor a nemzeti szellem és a jó ízlés lesznek. A szerkesztőség egész buzgalommal arra törekszik, hogy tartalmas, élénk, egyes kérdésekben kezdeményező lapot adjon az olvasók ama részének, mely a politikai partitvonalások közt keszdebbre ózias után vágyakozik s a nemzeti közélettel nagyfontosságú ügyei alatt fordul érdeklődésével. E lapot, mely 29 év alatt egész irói körk teremtett magának, a legkiválóbb fiatal erők támogatják. De mellett lesznek a régi jelek is, közöttik első sorban mindjárt *Jókai Mór*, kit új évtől kezdve hízekén soroz rendszeres dolgozóirai közé, továbbá az eddigi nagyérdemű szerkesztő *Vadnai Károly*, ki állandóan fenntartja összeköttetését a „Fővárosi Lapok“ olvasóközönségével. Beszó dolgozó tarsak és rovatvezetők új évtől kezdve: *Abonyi Árpád*, *Endrődi Sándor*, *Erőssy Pál*, *Kövési László* és *Molnár Géza*. A közéletnek tesz a „Fővárosi Lapok“ szerkesztősége eleget, midőn jövőre egyszerre csak egy hosszabb elbeszélő művet (filváltva eredeti és fordított) bocsát közre, természetesen hosszabb közleményekben; az olvasók nagy részének kívánása teljesül, midőn új évtől kezdve a „Szalon és Sport“, bővebb és változatosabb tartalommal, a főlap alakjában, a legalább is 16 oldalra terjedő vasárnapi számba olvaszva fog megjelenni. E melléklet eddigi szerkesztő: *Wohl Janka* és *Adorján Sándor* a „Fővárosi Lapok“ at ezután is gyarapítani fogják közleményeikkel. Európa nagyobb városaiól külön levelezői lesznek, kik az ottani élet minden jelentősebb mozzanatáról élénk tollal irt levelekben tudósítanak és közreműködnek abban, hogy a „Fővárosi Lapok“ jövőre figyelmét mindenre kiterjeszti s a modern hírlapírás gazdagabb eszközeivel dolgozó, élénk és változatos napi közlöny lehessen. Mutatványszámot egy hétig ingyen küld a kiadóhivatal kívánatra bárkinek. Előfizetési ára: egy hónapra 1 ft 40 kr. Egy negyedévre 4 ft.

— Magyar gazdasági gépipar. A „Magyar Fém- és Gépipar“ cz. szaklap valóban megsziveltére méltó cikket közöl legutolsó számában. Rámutat az „Első magyar gazdasági gépipar“ működésére és felhívja a hazai gazdasági közönséget, hogy jövőre csak a most már minden tekintetben versenyképes hazai gazdasági cikket vásárolja és a magyar munkásoknak nyújtson kenyeret. A cikket hazafias tendenzia lengi át. Jövő számbanuk hozzuk.

— A Pesti Hírlap a kétségteletül a legelterjedtebb lap hazánkban s ez annál öröndesebb, mert egyúttal bizonyos annak, hogy az igazi szabadságség és demokráta gondolkodás immár ellenállhatlan és legyőzhetetlen ebben az országban. Amiben nagy része van a Pesti Hírlap által tizenegy esztendőn keresztül mindenemű reakcionárius áramlatok ellen bátor kitartással folytatott harcának is. Ha tehát ma a „Pesti Hírlap“-ot — demokratikus irányának hazánkban egyik legméltóbb képviselőjét — 50 ezer példányban kell naponként kinyomtatni: ez oly siker, melyhez minden művelt magyar ember hazafias örömmel kívánhat szerenését. Hogy pedig az olvasóközönség ily nagy mérvű, hazánkban eddig el páratlan pártolása továbbra is állandó maradjon, arról gondoskodik a „Pesti Hírlap“ szerkesztősége: midőn egyszerű politikai programjához rendetlenül hű marad s másrészt a legkifőnőbb irodalmi erők csoportosításával, továbbra is a lehető legjobb s élvezetesebb olvasmányt nyújtja. Most is, alig hogy befejezte *Jókai Mór* kétkötetes regényének közlést, már is új regényt hirdet, ugyancsak a ragyogó tollú költő és regényíró művét, melyet *Trenk Frigyes* czim alatt irt a „Pesti Hírlap“ részére. A lap másik kifőnő munkatársa, *Mikszáth Kálmán*, az országgyűlési karczolatok írása mellett ismét nagyobb elbeszélőt is készít, mely szinten még a télen jelenik meg a „Pesti Hírlap“-ban. A legjelesebb tárczairók egész gárdója támogatja még e lapot, kik közül csak *Kenedi Géza* (Quintos), *Murai Károly* (a vizjátékiró), *Borostyáni Nándor*, *Bárony István*, *Kozma Andor*, *Kada Elek*, *Gáspár Ferencz*, *Iványi Ödön*, *Szécsi Ferencz*, *Szomaházi István*, *Vasvári Imre* stb. neveit említjük fel. A vezércikkeket *Bekszits Gusztáv*, *Busbach Péter*, *Palszky Ferencz*, *Borostyáni* és *Kenedi* írják. Egyik fő vonzóerőjét teszik a lapnak az előfizetők részére nyújtott rendkívüli kedvezményeket. Így aki most, ha csak egy hóra is előfizet 1 ft 20 krajválnál, ajándékol kapja — bérmentes megküldés mellett — a „Pesti Hírlap“ nagy képes naptárát 1893.

évre,* mely maga megér 1 frtot. Másik kedvezmény: a kéthetenként adott zeneműmelléklet. Ily körülmények közt melegen ajánlhatjuk magunk részéről is a „Pesti Hírlap“-ot a magyar olvasóközönség figyelmébe. Az előfizetési díjak (negyedévre 3 ft 50 kr., 2 hóra 2 ft 40 kr., egy hóra 1 ft 20 kr.) a „Pesti Hírlap“ kiadóhivatalába (Budapest, Nádor utca 7. sz.) küldendők, anélkül mutatványszámokat lehet kérni.

A nap és éj hossza.

Decz	A nap		A hold	
	kel	nyug-szik	kel	nyug-szik
25.	7.49	4.11	1.35	2.31
26.	7.49	4.12	2.2	3.33
27.	7.49	4.13	2.33	4.35
28.	7.49	4.14	3.09	5.36
29.	7.49	4.15	3.52	6.36
30.	7.49	4.16	4.43	7.33
31.	7.49	4.16	5.41	8.26

Budapesti gabona-árak.

Buza	7.40	8.20
Rozs	6.25	6.45
Tengeri	4.75	4.80
Köles	4.10	4.25
Zab	5.60	5.90

Piaci árak:

Buza	6.80	7.—
Rozs	—	5.50
Zab	5.20	5.80
Kenderm.	9.—	—
Lennag.	—	10.—
Kukorica	5.—	—
Hajdica	7.30	—
Köles	4.40	—

Bécsi gabona-árak.

Buza	7.63	7.66
Rozs	6.60	6.63
Tengeri	5.15	5.18
Köles	—	—
Zab	5.92	5.95

Nyíltér*

* Az e rovat alatt közölték nem felelős a szerk. Béli selyemszöveteket méterenkint 55 krajválnál 9 ft 85 kraig (mintegy 300 különböző árnyalat és színben) szállít, megrendelt anyag előnyökre, vagy végeken is postabér, és vámen-tesen Heineberg 6. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Mintak postafordulóra küldetnek. Svajczba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. 3

HIRDETÉSEK.

Megjelent

A női szépség művészetének tankönyve, készült D. D. gróf-nál hátrahagyott jegyzete nyomán. Kapható kiadóhivatalában fizetve 80 kr., koménykötésben 1 ft 20 krajv.

Biztos utasítást ad a szépség fontartásáról, az arcz köze, természet szépségről, szóval az örök szépség tankönyve.

Mindazoknak, kik a „Magyar Nők Lapja“-ra előfizetnek, 20 kr. csomagolási és szállítási díjat mellékelnek, in-ert küldetik „A női szépség“ című tankönyv. A „Magyar Nők Lapja“-nak előfizetési ára a „Lugasz“ című gyermeklappal, a „Tűkör előtt“ című divatlappal és regénymelléklettel együtt: egész évre — — — — 6 frt — 6-5 fél évre — — — — 3 frt — 3-5 negyed évre — — — — 1 frt — 1-50 Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal, Budapest, kihid-utca 9.

Mutatványszámokat ingyen és bérmentesen.

Magyarország legolcsóbb és legdiszesebb hetilapja

KÉPES CSALÁDI LAPOK

1893-ik évi január 1-én

TIZENÖTÖDIK ÉVFOLYAMÁBA LÉP,

a magyar művelt, de különösen a magyar női művelt olvasó-közönségnek legkedvesebb lapja.

A „Képes Családi Lapok“ a magyar szépirodalmi lapok között legjobban el van terjedve. A „Képes Családi Lapok“ most lépett a 15-ik évfolyamába, mi előszé bizonyítja, mennyire magyerte e lap a magyar művelt közönség tetszését.

A „Képes Családi Lapok“ szellemi részét a magyar irodalom legelső irói nyújtják. A szerkesztőség dr. *Murányi Armin*, dr. *Tolnai Lajos* és dr. *Váraday Antal* kezében van, akik sem fáradságot, sem költséget nem kímélnek, hogy a lap szélese a művelt olvasók legmagasabb igényeit is kielégítse.

A „Képes Családi Lapok“ munkatársai sorában vannak a többi között: *Jókai*, *Mikszáth*, *Dalmady Temérdek*, *Lanka*, *Talgassy*, dr. *Murányi Ernő*, *Csorba*, *A. Pósa*, *Rudnyánszki*, *Beniczkyne Bajza Lenke*, *Büttner Lina*, *Nagyvárady Mária*, *Kövér Ilma*, *V. Gavil Karolina*, *Harmath Lujza*, *Hoesiné Sikor Margit*, stb. stb. hírneves iróink és irónőink.

A „Képes Családi Lapok“ minden számában legkiválóbb művészek rajzai és képei után kitűnő illusztrációkat ad.

A „Képes Családi Lapok“ minden számához legjobban iróinkól egy regény teljes nyomtatott ívét kapják az olvasók díjtalanul s így egy év alatt 5-6 regény birtokába jutnak, melyekhez mindig díszes boríték is járul.

A „Képes Családi Lapok“ minden számában ügyesen összeállított sakkrejtvények, apróságok és irodalmi ismertetések talál az olvasó; — s a lap előfizetőinek postájában a legszellemesebb társalgás folyik az előfizetők között, végül:

A „Képes Családi Lapok“ minden kétheten külön dívtamellékletet ad, amely a női közönségnek minden más dívtalpot nélkülözhető tesz.

A „Képes Családi Lapok“ előfizetése egy évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr., aki az egész évi előfizetési díjához 80 krajv. 4 regényt, aki félévi előfizetéséhez 40 krajv. 2 regényt s aki negyedévi előfizetéséhez 20 krajv. 1 regényt kap bérmentve jutalmul. Előfizetéseket az év bármely napjától elfogad és lev. lapon óhajytva mutatványt bárkinek díjtalanul küld:

A „Képes Családi Lapok“ kiadóhivatala
Budapesten, Nagykorona-utca 20. szám.

Hat aranyérem, díszkereszt és díszoklevelek.

Cognac

Gróf Esterházy Géza saját gyártmánya

orvosi tekintélyek által ajánlva, felteve kullamosen és jól ízlik, minőség tekintetében bármelyik francia gyártmányúval versenyezhet — ára pedig sokkal olcsóbb.

KÜLÖNLEGESSÉG a **** COGNAC

mely mindenütt kapható.

Cognacnak tiszta borból idegen anyagok hozzágyúdesa nélkül, francia mód szerint készült s ezért járványos betegségeknek, különösen

kolera ellen

óvószertül sikerrel használható.

A Grf. Esterházy Gézaféle cognacgyár igazgatósága
Budapesten. VI. külső váczit-ut 23.

Muraszombaton kapható Ascher B. és fia uraknál.

Páris, Lipcse, Bordeaux, Nizza, Berlin, Brüsszel.

Csak akkor valódi, ha a sorozott dűngön az az égetet: forrás van: —Gróf Esterházy Géza.

A forráshatman levő valódi Franciaországban készült.

